

Гео Милев

„Ужасът на огнения бич“

I

„Ти ще забравиш майчините приказки и песните, и благите усмивки, светещи под твоята маска. Днес безсъзнателен танцьор си ти под зловният такт на дяволска цигулка. Една безсърдечна тъга безнадеждно вешай: «Всяка нежност пронизвам с безсърдечна ръка.»“ Сега ний сме в тринайсетия месец на нашата нещастна година без пролет. Закрийте уморените очи и едно нека всички повтарят, нека се молят:

– Спаси, господи, люди твои!

II

Ний стояхме така, студени и вкаменени, и като че ли не бяхме на земята. Ний висяхме във въздуха като висулки от замръзнала вода. Приличахме на древни египетски изображения с жълти лица и неподвижни членове. Тъй стояхме ний, вкаменени, строени в някаква изплашена, бездушна тълпа, когато внезапно един от нас се залюля и падна пред краката ни с болезнен вик. Вик, приличен на плача на нощна птица. Но не беше нощ. И ний видяхме как из широката рана на стенещия бликаше неудържимо гъста, запенена кръв. Той едва бе успял да извика „умирам“ – и през черния дим на една нова граната ний видяхме: върху него падна като подкосен друг един от нас; главата му беше червена, а по ръцете ни пръснаха парчета от кървав мозък.

И някой ни повлече назад ужасени и с широко разтворени очи.

III

Над главите ни непрестанно се люлееха и ехтеше каменният свод на подземната галерия, в която бяхме скрити. Сякаш че бяхме във влажния подземен затвор на някакъв мъртвешки замък, който се руши над нас тежко. В тясната каменна галерия бяхме скрити ний, бяхме свити един до друг, притиснати един до друг и все пак никоой не чувстваше никого, никоой друг близо до себе си. Ний стояхме неподвижни и настръхнали и все пак – ний бягахме, ний бягахме. Като отчаяни гладиатори, безсилни и безпомощни, свити в един кът на арената, откъдето някой невидим ги плясва с огромен огнен бич и те се спущат да бягат заблудени, без да знаят де да се укрият.

Ний бягахме ужасени, спирахме и бягахме отново, без да можем да избягаме някъде. Никъде! Над нас виснеше ужасът и две големи черни крила ни закриляха. Каменният свод над главите ни кънтеше неспирно и ний чакахме да настане най-сетне нощта.

IV

Боже мой! Боже мой!

Коя е тази нага жена, която се движи между нас, спира със състрадание пред всекиго и пак отминава безмълвна? Дрехите и са като от тежък черен камък, а лицето и – сиво като пепел. Кой? Майка ми ли? Кой каза? Моята майка! Аз се приближавам до нея, гледам я ужасен. Тя ми подава ръката си. Майко, ръката ти е много студена! Тя ме поглежда. Един само миг. Очите и са дълбоки като есенни небеса. Очите и напълнени със сълзи. Усмивва се. След това изведнъж изчезва. Черната жена.

V

Ний се изправяме нерешително като призраци от гроб...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11361>]